

Иосифъ довелъ двамата си сина Манасия и Ефрема, при тѣхния дѣдо, който едвамъ виждалъ. Яковъ турилъ рѣцѣтъ си на кръстъ върху главитѣ на двѣтъ дѣца и казалъ така: „Богъ, който ме пази отъ младостъта ми до днесъ, да благовослови тѣзи млади души, за да бѣде надъ тѣхъ славата на нашитѣ бащи Авраама и Исаака!“ Иосифъ, като видѣлъ, че баща му турилъ рѣцѣтъ си накрѣстъ, поискалъ да ги размѣни: дѣсната му рѣка да бѣде върху главата на по-големия — Манасия, а лѣвата — върху главата на Ефрема. Яковъ му отговорилъ, че това нарочно е направено, защото *потомството* на Ефрема, върху главата на когото била турена дѣсната рѣка ще бѣде по-силно и по-славно, отъ колкото *потомството* на Манасия.

Малкиятъ помощникъ.

олю учелъ урокъ и внимателно пишелъ въ тетрадката си. По едно врѣме той не знаялъ вече какво да прави. Написвалъ нѣщо, задрасквалъ го послѣ натопявалъ перото въ мастилницата и пакъ написвалъ и задрасквалъ сърдито.

До него стоялъ малкия му братъ Митю, който гледалъ баща си, като пише.

— Никой, никой не ще ми помогне, въздъхналъ Колю. Сестра ми излѣзе съ леля, мама си